

indrømme, at der kan være forskjellige Anskuelser, som jeg ikke tiltroer mig selv Sagkyndighed nok i disse Forhold til med Sikkerhed at kunne danne mig en klar Mening om, hvorvidt Udvalgets Ansættelse af hver Edr. Land til 100 Rbd. eller Domainedirectoratets, som findes anført i Motiverne, til 50 Rbd., er den rigtige. Jeg maa fremdeles ogsaa gjøre opmærksom paa, at, naar Trærnes Værdi er ansat til henved 5000 Rbd., overeensstemmende med Domainedirecteurs Opgivelse, er det under den Forudsætning, at de alle ryddes; men denne Ret erhverver Interessentsskabet ikke strax ved at komme i Besiddelse af disse Træer, da det jo i den første Tid kun maa støve under de sædvanlige Betingelser, og i ethvert Tilfælde repræsenterer denne Bedmasse ikke en aarlig Indtægt for Staten af 200 Rbd. Naar man vil spørge, om Statskassen ved dette Arrangement vinder den Indtægt af 320 Rbd., som svarer til Renten af Burberingssummen for det, der gives i Magelæg, da er dette maaskee ikke en ganske rigtig Betragtningssmaaade, da virkelig det, man vil give i Magelæg, for Diebliffet ikke giver Staten en Indtægt af 320 Rbd., og de Fordele, som Interessentsskabet derfor skulde opgive, ere evaluerede — og jeg har i saa Henseende ikke bemærket, at det har fundet nogen Modsigelse — til 280 Rbd. Men dette være nu, som det være vil; hvad denne Deel angaaer, skal jeg villigen indrømme, at det er en reen Skjønssag, og der kommer den juridiske Betragtning mindre under Overveelse. Derimod er der nu en anden Passus tilføjet Forslaget, som oprindeligt ikke var kommen under Behandling, men som senere, under Sagens Drøftelse, er kommen med, nemlig Spørgsmaalet om Jagtretten. Det ærede Thing vil bemærke, at der i denne anden Passus ikke blot indeholdes en Afgjørelse af, hvorledes der skulde forholde sig med Jagtretten paa de Grundstykker, som Lovforslaget tilsigter at give i Magelæg, men at der tillige er forbeholdt Kongen Jagtret paa den Fabriken ifølge Skjøde af 5te Mai 1759 overladte Grund, og det er formuleret paa en saadan Maade, at Spørgsmaalet om den Ret, som Interessentsskabet iøvrigt maatte have til denne Grund, staaer aldeles aabent. Med

Hensyn til dette sidste Punkt er det, at Sagen frembyder juridiske Tvivl, og jeg kan ikke være enig med den sidste ærede Taler (Stampe), naar han mener, at der ikke er Spørgsmaal om eller letteligen vil kunne blive Spørgsmaal om denne Retts Beskaffenhed; thi det er aabentbart, at i det Diebliff, Forslaget ikke antages, staaer det til Interessentsskabet, om det vil, at forlange Jagten afløst og Jagtretten sig tilkjendt paa den Grund, hvoraf det allerede er i Besiddelse; Staten kan da kun hindre dette ved at gjøre den Indsigelse, at den Ret, hvormed det besidder denne Grund, ikke er en Eiendomsret, og at Jagtafløsningsloven altsaa ikke derpaa er anvendelig, men det er netop det, der er ethvert tvivlsomt juridisk Spørgsmaal, hvorvidt denne Indvending fra Statens Side kan finde Medhold eller ikke. Det vil fremgaae af de Actstykker, som Udvalget har havt til Benyttelse, og som nu ere blevne meddeelte en anden æret Landssthingsmand (Ussgaard), at der i saa Henseende virkelig kan reises væsentlig Tvivl, og, hvad dette Punkt angaaer, skulde jeg derfor ønske, at det maa staae Thinget fuldkommen klart, om man ikke risikerer for meget ved at lade det komme an derpaa, navnlig at et privat Interessentsskab kan erhverve Jagtret midt inde i Dyrehaven. — Det vil saaledes af hvad jeg har tilladt mig at bemærke, i Forbindelse med hvad min ærede Collega har anført, noksom fremgaae, at Sagen har to Sider, om jeg maa kalde det saaledes; den første Deel af Forslaget er det, som den forrige Domainedirecteur lagde størst Vægt paa; den sidste Deel derimod er det, som jeg lægger den største Vægt paa, fordi det forekommer mig ønskeligt ved dette Magelæg — om man ogsaa skulde give noget Mere i Jord og Træmasse, end man vinder igjen — at faae det vanskelige Jagtrets-spørgsmaal afgjort. Finder imidlertid nu det ærede Thing, efterat have taget Hensyn til mine Betragtninger om de juridiske Tvivl, Sagen frembyder, at man dog bør lade det komme an derpaa, saa skal jeg være villig til for mit Bedkommende at række Haanden dertil, og saa vil det vise sig, naar Jagtrets-spørgsmaalet maatte give Anledning til en Proces, om Staten vinder eller taber.

Moltke: Jeg vil tillade mig at henvende